

3034

Bondkvinnan o. den lilla gumman.

Detta är det en gumma, som har talat om för mig, hon är död nu. Hon stog vid spisen en dag o. då kom där in en liten gumma, hon var väl alushög, o. hade en liten schalott på huvudet. 'Har du nåt o. ge mig o. spinn' sa hon. Den andra drog väl lite på det, o. tyckte det var underligt, men hur det var gav hon henne en lintåga. Så frågde den lilla gumman, om hon skulle klyva det, svar hon spinn, men det kunde göra det samma, sa' den andra.

Så gick den lilla ut, o. det drog av lite, o. så kom hon tillbaka o. hade garnet med sig, o. det var då så fint, sa' den andra hade inte sett maken i all sin tid. Hon frågde den lilla gumman, vad hon ville ha i lön.

Skriv endast på denna sida!

/forts/

Bondkvinn-
an o. den
lilla gum-
man.

(forts.)

2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3034

men då så den andra. 'Det ska du ^{ha}/sou tack,
för du har hjälpt mig.' Bondhustrun blev
förvånad, för hon hade inte sett den lilla
gumman förut. Men då så den andra. 'Jo, var
gång du har tagit matagryten av spisen,
har du best Gud välsigna maten, o. den väl-
sigelsen har nått mig.' Och sen gick hon,
o. har aldrig låtit se sig sen.

3034

Djunga-fälle-gubbe.Djunga-
fälle-
gubbe.

I Djunga strax intill mitt hem, var det en de kallte Djunga-fälle-gubbe. Och det sägde på kvällen borta i skogskanten intill mossen, hur det gick ut med ett lys, o. det var som en stor lykta, en halv alm unge-fäv o. en kunde höra, hur det loade där. - de sa' att det skulle va' en lantmätare, som inte hade varit riktigt ärlig. Och alla människor var så rädda för Djunga-fälle-gubbe. så hade vi en dräng, som inte var rädd för nånting. Han var ute en kväll, o. sa' hörde han hur gubben gick där o. loade i skogen. 'Va' hoar du efter', skrek drängen till, o. hans svar

/ forts. /

1/forts.)

väl till också, tror jag. Nu stog han bara
ett par steg från första-broa, s. som han
hade skrikit, sprang han in, men som han
var i dörren, fick han sig en örfil, så han
drog baklänges, s. han var inte till sig på en
lång stund, s. sen låg han sjuk ett par dagar.
Och sen var det han, som åktade sig för
gubben.

Kärvingen i Tjäliden.Kärvingen
i Tjäliden.

En ställe där det spökade mycket var
Tjälida. Där gick far min en gång en kväll,
han var Jäv, tror jag, s. han var med dräng-
en, s. drängen drog en härra, för de skulle till
Kvarnen. Som de kommer i lia, så kommar
där en liten kärving, hon var lång som en
helt människa. Hon hade lång kjol, s. armar-
na släpade på marken, s. i stället för hu-
vud stog där en eldsvast upp ur halsen. Och
sen var hon ihålig i ryggen, så far. När de
var mitt för, hälsade drängen på kväll, s. jag
minns, hur rädd jag var, så far, för att
drängen vågade hälsa. Men kärvingen gjorde
den inget uten gick rätte förbi

Skriv endast på denna sida!

/forts/

3034

Mors syn.Mors syn.

När mor var barn, så skulle hon o. hennes ena syster gå ut efter färena. Och som de kom o. var på hemväg, så fick de se en fin fru rida på vägen med ett stort följe. Och hon var klädd i en klädding så fin, o. hästen hade guldhovar o. betslet var av guld, o. de andra var då så fina, så det sken av dem. När foljet var strax utanför vårt, kom mor o. andra systron ut, men de såg inget. Och jag minns så väl när mor talte om att hon skrek till sin minste bror: 'Johann, Johann, du gå ju snilt under hästen - men han såg inget.'

3034

Grisarna i Tjäliden.

En gång kom farfar i Tjäliden. Nu var han säm, att han kunde ta sig ett glas o. två med, o. han var nog lite fuller. Han kom där o. körde, o. mitt i liden så ser han fullt med smågrisar framför sig, o. han visste inte till sig, för han trodde inte sina ögon, o. han svar till, o. en sekund därefter satt han i karrakanten en bit från vägen oppe i häcken. Hans hjärta stog sussum ute på vägen o. vändade.

Grisarna i
Tjäliden.

Småland
Väst
M. Gunga
1931

Cyprias Eriksson
P. M. K. J. K. K.
Född 1868 i M. Gunga

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3034

Svarte-Kalle.

Svarte-kalle

En var det de kallte Svarte-Kalle, han var
norrboags, ja, han var tattare med, den där
han kunde bä' ett o. annat. En gång hade
han varit ute o. tiggat ull o. fått en hel säck.
Så gick han in på ett ställe o. ställde säc-
ken i förstun. När han satt där, skulle pigan
gå ut o. ta ull i säcken, men som hon stod
när med händerna i säcken, så blev hon ståan-
des, o. där stod hon, till han kom ut o. skulle
gå. 'Det är väl skit till norrmän, som inte
kan fri sitt, så han, när han fick se pigan.

3034

Svarte-Kalles barn.

Två barn hade Svarte-Kalle, Svarte-Kalla-
Maja o. Henrik, o. trolesks var de. Fick de in-
te, som de ville, när de gick o. liggde i bygdew,
skaffade de på folk allt möjligt.

En ställe var det som hetta Ensjöhagen,
o. där fick hon inte som hon ville, o. de
hade seiu den dan ett klot rullandes där i
en lid om kvällarna, o. det lyfte om det. Och
de var så rädda där jämta, o. de var tvungna
att ta dit henne, så det kom bort.

Min ställde hon på Taudväik. Det var
när mor var död, jag var bara 16 år då.

Och hon kom in till mig o. smickrade
mig, för att jag såg bra ut o. så, seiu tigg
1 forts!

Skriv endast på denna sida!

Svarte-
Kalles
barn.

/forts./

10

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3034

de hon klädes efter mor. Men sju stog hon
o. dimmade sig o. skulle snatta; de hörde vi
ut henne. 'Det ska dotera ha igen,' sa hon i
dören, o. sauerligen gick jag inte en sju taud-
våk, sa jag höll på att dö, o. när jag sju
skulle dra ut lander, gick hon av, o. det tror
jag hon ställde på mig.